

Arrest

nr. 170 892 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat Mr. K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op 22 april 2014 onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.03.2014 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie - met name dat verzoeker sinds juni 2006 in België heeft verbleven (in 2009 is hij teruggekeerd naar Rusland), dat hij Nederlands zou spreken, dat hij werkbereid is en vele vrienden zou hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker verwijst naar de politieke situatie in Dagestan en dat het voor hem onveilig zou zijn om terug te keren, waarbij verwezen wordt naar een rapport van International Crisis Group en Amnesty International. Betrokkene legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren, waardoor dit argument niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Ook de aangehaalde rapporten gaan over de algemene toestand in Dagestan en vormen geen persoonlijke bewijzen dat het leven van verzoeker in gevaar zou zijn. Bovendien is verzoeker volgens zijn eigen verklaringen in 2009 teruggekeerd naar Dagestan om te huwen, waardoor geen enkel geloof kan gehecht worden omtrent zijn beweerde vrees voor een terugkeer.

Betrokkene diende op 08.06.2006 een asielaanvraag in, waarna hij op 22.08.2006 werd erkend als vluchteling. Op 29.03.2013 werd deze vluchtelingenstatus ingetrokken, nadat gebleken was dat verzoeker valse verklaringen had afgelegd met betrekking tot zijn vluchtmotieven. Verzoeker heeft met andere woorden getracht de Belgische overheid te misleiden en heeft fraude gepleegd.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat verzoeker gehuwd is met mevrouw Y.D. (OV ...) en dat zij twee minderjarige kinderen hebben. In tegenstelling tot wat de advocaat van verzoeker beweert, is mevrouw niet als vluchteling erkend in België, maar werd zij onbeperkt geregulariseerd op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Mevrouw en de kinderen genieten bijgevolg van onbeperkt verblijfsrecht in België. Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en de procedure conform de geëigende weg te volgen en de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Bijgevolg is er slechts sprake van een tijdelijke scheiding van zijn kinderen en niet van een verbreking van de banden. Het is in het belang van de kinderen dat hun vader zich conform de wettelijke manier in orde stelt met de te volgen procedure. Indien gewenst, kunnen de partner en kinderen van verzoeker hem zelfs vervoegen naar het land van herkomst in afwachting van de procedure. Verzoeker haalt in de aanvraag 9bis aan dat hij en zijn partner naar Dagestan zijn gegaan om te huwen in 2009. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker heeft aangetoond dat hij zich met zijn partner tijdelijk naar het land van herkomst zou kunnen begeven. Betrokkene is dus in staat om de aanvraag conform de geëigende procedure in te dienen. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat bijgevolg niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Indien gewenst, kunnen de partner en kinderen van verzoeker hem zelfs vervoegen naar het land van herkomst in afwachting van de procedure. Bijgevolg is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM."

1.2. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 8 EVRM.

Machtsoverschrijding en/of afwending.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die toelaat dat de aanvraag in België wordt ingediend en dit meer specifiek omdat:

- de elementen van integratie vormden geen buitengewone omstandigheid*
- er kan geen geloof gehecht worden aan een onmogelijkheid tot terugkeer*
- het huwelijk van verzoeker, de samenwoning, de gemeenschappelijke kinderen enz. zijn geen buitengewone omstandigheid*
- er is geen schending van art. 8 EVRM*

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening wordt gehouden met al deze elementen die bestonden op datum van de aanvraag en ook nog op heden;

Feit is dat de aanvraag volledig rechtsgeldig is en kon ingediend worden door verzoeker en dit als dusdanig ook zo is gebeurd.

Dat het geenszins opgaat om dit verzoek op basis van humanitaire redenen, zomaar niet te onderzoeken en ook niet de humanitaire redenen zomaar af te wijzen als beweerdelijk niet relevant.

Dat dergelijke manier van handelen tot gevolg heeft dat tal van elementen zomaar buiten beschouwing worden gelaten en de procedure art. 9 BIS VW volledig wordt uitgehold.

Dat in dit verband nog dient opgemerkt te worden dat het één en ander des te prangender is gezien het feit er jonge kinderen zijn.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoeker om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie;

De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie en diens huwelijk en gezinsvorming met zijn echtgenote en kinderen werden dan

ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Dat er sprake is van een officieel huwelijk en een jarenlange samenwoning en twee gemeenschappelijke kinderen.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt samenwoning met de partner, gezinsvorming en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

De vraag rijst welke redenen als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden als zelfs deze elementen er niet kunnen toe leiden dat de aanvraag art. 9 BIS VW rechtsgeldig in België kan worden ingediend.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld alsof verzoeker een andere procedure zou moeten volgen, terwijl dit gezien totaal onmogelijk is én bovendien ten onrechte wordt beweerd dat zij deze procedure in het land van herkomst zou moeten indienen, terwijl een terugkeer totaal onmogelijk is.

De kinderen zijn nog zeer jong, zodoende dat een zelfs tijdelijke scheiding tussen de kinderen en verzoeker onmiskenbaar grote gevolgen zou hebben, aangezien algemeen geweten is dat de vertrouwensband tussen het kind en diens ouders vooral in de eerste levensjaren, meer specifiek de eerste drie, worden gevestigd.

Indien in deze jaren iets misloopt, heeft dit onmiskenbaar gevolgen voor de toekomst, en dit tot vele tientallen jaren later, zodoende dat thans niet kan verlangd worden dat verzoeker zomaar vrouw en kinderen achterlaat om een aanvraag te gaan indienen in het land van herkomst, terwijl geweten is dat deze voorgestelde procedure verschil -lende maanden zal duren, en de tijdelijke scheiding meer dan een half jaar zal duren.

Dergelijke omstandigheden zoals hierboven geschetst zijn in alle redelijkheid voldoen -de om verzoekster toe te laten de aanvraag in België in te dienen.

Er is duidelijk sprake van machtsoverschrijding en/of afwending.

Er is manifeste schending van art. 8 EVRM.”

Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materieële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België. Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België en zijn humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat in dit verband totaal ten onrechte wordt gesteld alsof er geen bewijs zou voorliggen dat het leven van verzoeker bij een terugkeer zou in gevaar zijn.

Dat in werkelijkheid door de Belgische overheid betreffende DAGESTAN en de omringende Republieken telkens een NEGATIEF REISADVIES verleent, juist omwille van de gevaarlijke toestand ter plaatse en ook op basis van de informatie die hen verschaft is geworden inzake de algemene toestand in DAGESTAN.

Dat het niet opgaat om voor Belgen een negatief reisadvies te geven wegens dagdagelijkse incidenten, aanslagen edm. en anderzijds zomaar gratis te stellen alsof er geen vuiltje aan de lucht zou zijn in het land van herkomst.

Verzoeker is trouwens in 2009 niet teruggekeerd naar Dagestan om te huwen, het één en ander is gebeurd via volmacht, hetgeen, in tegenstelling tot bv. België wel degelijk mogelijk is.

Dat het juist omwille van de gevaarlijke toestand ter plaatse was dat op deze wijze het huwelijk heeft moeten plaatsvinden.”

Het derde middel luidt als volgt:

DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen zomaar worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag onontvankelijk zou zijn.

Dat nochtans buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die wettigen dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België wordt ingediend.

Dat het huwelijk, de samenwoning, de effectieve gezinsvorming van verzoekster op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie en tevens quasi onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- er is sprake van een verregaande integratie*
- de partner van verzoeker heeft legaal verblijf voor onbepaalde duur*
- er is een huwelijk*
- er is samenwoning, feitelijk*
- er is gezinsvorming, er zijn gemeenschappelijke minderjarige kinderen*

Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst terug dient te keren, dit het gezin van verzoeker ten zeerste ontwricht, doch deze argumentatie ten onrechte niet werd weerhouden.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoeker en de integriteit van zijn gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoeker gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het zodoende maar normaal is dat verzoeker de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen.

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“ Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Dat de belangen van het kind van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, het kind bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Verzoeker verwijst naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor is zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Verzoeker heeft verschillende stukken voorgelegd betreffende de door hem gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet.

Het staat vast dat als verzoeker thans gedwongen zou worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van verzoeker. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.”

2.2. De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen beoordeeld:

2.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *“als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie”*, is dit derhalve niet dienstig, nu de thans bestreden beslissing niet de gegrondheid van de aanvraag betreft, maar de ontvankelijkheid.

Daarbij moet erop worden gewezen dat de Raad, in het kader van de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Het komt daarbij aan de verzoeker toe om met concrete, op zijn zaak betrokken argumenten aannemelijk te maken dat de verwerende partij zijn aanvraag niet deugdzzaam heeft beoordeeld. Vage algemeenheden volstaan derhalve niet.

2.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn integratie in België en betoogt dat dit gegeven niet afdoende beantwoord is, moet erop worden gewezen dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker spreekt dan wel van een buitengewone inzet, maar toont niet aan dat dit gegeven ertoe zou moeten leiden hier anders over te denken. Dat hierover niet afdoende, niet zorgvuldig of niet correct zou zijn geoordeeld, is dan ook niet aangetoond.

2.6. Verzoeker beroept zich verder op zijn gezinsleven in België, met zijn vrouw en kinderen.

Zonder directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name artikel 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat verzoeker gehuwd is met mevrouw Y.D. (OV ...) en dat zij twee minderjarige kinderen hebben. In tegenstelling tot wat de advocaat van verzoeker beweert, is mevrouw niet als vluchteling erkend in België, maar werd zij onbeperkt geregulariseerd op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Mevrouw en de kinderen genieten bijgevolg van onbeperkt verblijfsrecht in België. Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en de procedure conform de geëigende weg te volgen en de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Bijgevolg is er slechts sprake van een tijdelijke scheiding van zijn kinderen en niet van een verbreking van de banden. Het is in het belang van de kinderen dat hun vader zich conform de wettelijke manier in orde stelt met de te volgen procedure. Indien gewenst, kunnen de partner en kinderen van verzoeker hem zelfs vervoegen naar het land van herkomst in afwachting van de procedure. Verzoeker haalt in de aanvraag 9bis aan dat hij en zijn partner naar Dagestan zijn gegaan om te huwen in 2009. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker heeft aangetoond dat hij zich met zijn partner tijdelijk naar het land van herkomst zou kunnen begeven. Betrokkene is dus in staat om de aanvraag conform de geëigende procedure in te dienen. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat bijgevolg niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Indien gewenst, kunnen de partner en kinderen van verzoeker hem zelfs vervoegen naar het land van herkomst in afwachting van de procedure. Bijgevolg is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.”

Dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoeker zomaar aan de kant heeft geschoven, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

In casu ligt, zoals reeds gesteld, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker erop wijst dat de kinderen nog zeer jong zijn, en zelfs een tijdelijke scheiding nefast zou zijn omdat de vertrouwensband tussen het kind en de ouders vooral in de eerste levensjaren, en meer specifiek de eerste drie, wordt gevestigd, en dat de tijdelijke scheiding meer dan een half jaar zal duren, moet erop worden gewezen dat hij zich vergenoegt met niet bewezen hypothesen.

Zoals de verwerende partij stelt, kan verzoeker er hetzij voor opteren zijn gezin mee te nemen naar het land van herkomst, hetzij zich in regel stellen, met een tijdelijke scheiding tot gevolg, doch geen verbreking van de banden.

In het eerste geval beweert hij wel, maar toont hij op geen enkele wijze aan dat de kinderen schade zouden ondervinden, terwijl de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen ter zake wel degelijk relevant is (EHRM 1

december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Verzoeker toont niet aan dat dat in casu niet het geval zou zijn. Hij maakt dan wel melding van de schoolloopbaan van zijn kinderen, maar uit de stukken van het dossier blijkt dat de kinderen geboren zijn op 27 juli 2012 en 21 augustus 2009, zodat verzoeker zich niet, zonder één en ander toe te lichten en te ondersteunen met bewijskrachtige gegevens, kan beperken tot het louter vermelden van een schoolloopbaan. Voorts, wat betreft de stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker volgens zijn eigen verklaringen in 2009 is teruggekeerd naar Dagestan om er te huwen, betoogt hij dat hij nooit is teruggekeerd, maar dat zijn huwelijk is geregeld via volmacht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet duidelijk hoe het huwelijk heeft plaatsgevonden. Wat er ook van zij, het betreft een overtollig motief, nu verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij zich niet tijdelijk met zijn partner naar hun gezamenlijke land van herkomst zou kunnen begeven, samen met de kinderen.

In het tweede geval toont hij niet aan dat een tijdelijke scheiding nefast zou zijn, zoals hij beweert, voor het welbevinden van de kinderen. Immers, een tijdelijke scheiding kan worden opgevangen door de verschillende communicatiemiddelen die heden ter beschikking staan zodat verzoeker in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag toch contacten kan onderhouden met zijn kinderen. Met andere woorden, verzoeker toont niet aan dat hij en zijn vrouw in de gegeven omstandigheden niet bij machte zouden zijn om de ongemakken voor hun kinderen tot een minimum te beperken. Ten andere moet erop worden gewezen dat de kinderen werden geboren in een periode waarin verzoeker slechts op grond van frauduleuze verklaringen de vluchtelingenstatus had verkregen –status die om die reden later werd ingetrokken- zodat hij zich ervan bewust moesten zijn dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van België een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (cfr. EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

2.7. Verzoekers argument dat het onderbreken van het verblijf omslachtig en duur is, maar ook het verlies betekent van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf, zijn gesteund op louter hypothesen die niet met enig bewijskrachtig element zijn ondersteund. Bovendien toont hij niet aan dat de afwikkeling van een procedure of het feit dat daarmee bepaalde kosten gepaard gaan op zich moeten worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker betoogt verder dat ten onrechte wordt gesteld alsof er geen bewijs zou voorliggen dat zijn leven bij een terugkeer in gevaar zou zijn en verwijst naar het negatief reisadvies inzake Dagestan. Hij stelt dat het niet is omdat hij niet als politiek vluchteling werd erkend dat hij thans zijn situatie in zijn herkomstland niet zou mogen inroepen en dat er geen onderzoek meer zou moeten zijn naar de in het kader van deze aanvraag ingeroepen redenen.

In eerste instantie moet erop worden gewezen, zoals dat in de bestreden beslissing reeds wordt gesteld, dat verzoeker aanvankelijk wel als vluchteling werd erkend maar dat die erkenning later werd ingetrokken omdat hij valse verklaringen had afgelegd met betrekking tot zijn vluchtmotieven, bij beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 23 september 2013.

Verzoeker is niet ernstig waar hij erop alludeert dat met de beslissingen die werden genomen naar aanleiding van zijn asielaanvraag geen rekening zou mogen worden gehouden. Voorts moet worden vastgesteld dat de verwerende partij de verwijzing naar de algemene situatie in Dagestan in de aanvraag als volgt heeft beoordeeld:

“Verzoeker verwijst naar de politieke situatie in Dagestan en dat het voor hem onveilig zou zijn om terug te keren, waarbij verwezen wordt naar een rapport van International Crisis Group en Amnesty International. Betrokkene legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren, waardoor dit argument niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Ook de aangehaalde rapporten gaan over de algemene toestand in Dagestan en vormen geen persoonlijke bewijzen dat het leven van verzoeker in gevaar zou zijn. Bovendien is verzoeker volgens zijn eigen verklaringen in 2009 teruggekeerd naar Dagestan om te huwen, waardoor geen enkel geloof kan gehecht worden omtrent zijn beweerde vrees voor een terugkeer.”

Hiervoor werd al vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier niet duidelijk blijkt hoe het huwelijk heeft plaatsgevonden. Wat er ook van zij, het betreft een overtollig motief, nu de vaststelling blijft dat verzoeker geen persoonlijke bewijzen voorlegt van de beweemde problemen, doch zich beperkt tot een verwijzing naar algemene rapporten.

Verzoeker toont niet aan dat het in de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om persoonlijke bewijzen te vereisen van het feit dat zijn leven in gevaar zou zijn, temeer nu verzoeker zich in zijn verzoekschrift ook beroept op artikel 3 van het EVRM en wie zich wenst te beroepen op deze bepaling er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verder moet erop worden gewezen dat het reisadvies waarvan sprake niet werd voorgelegd ten tijde van de aanvraag, zodat verzoeker zich hierop niet voor de eerste keer kan steunen in het kader van zijn beroep. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Daarenboven houdt dit reisadvies evenmin een persoonlijk bewijs in voor het gevaar dat verzoeker zou lopen bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker, die aldus niet aantoont dat geen onderzoek zou zijn gedaan naar de in door hem in het kader van deze aanvraag ingeroepen redenen, brengt verder geen elementen bij die niet (reeds) zouden zijn onderzocht.

2.9. Verzoeker heeft, samengevat, niet aangetoond dat de verwerende partij op zijn aanvraag heeft beschikt op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze, dan wel in strijd met de artikelen 3 of 8 van het EVRM of de door hem aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De drie middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS